

ნებისმიერ დროს

— გილოცავთ მილიციის 50 წლისთავს!

შეხვედრა დეტექტივთან

ვლასი სულმოუთქმელად შეივარდა ტროლეიბუსში და ადგილი დაიკავა. „მაშ ასე, — დაიწყო ფიქრი ვლასიმ, — ნარკვევი მილიციის რომელიმე თანამშრომელზე. მე მგონი, უნდა ვნახო ისეთი მილიციელი, რომელიც უკვე ოცი წელი, ან უფრო მეტი ხანია, რაც ორგანოში მუშაობს, დიდი გამოცდილება აქვს. კარგი იქნება, თუ რაიმე საინტერესო საქმეს აწარმოებს ან უკვე დაამთავრა გამოძიება... როგორ მიყვარს ტროლეიბუსში ფანჯარასთან ჯდომა, ჩემი მეგობრისათვის კი, როგორც ეტყობა, სულ ერთია, გარეთ არც კი იყურება. რა მოხდება, რომ ვთხოვო... არა, უხერხულია!...“

— მეგობარო! — მიმართა ვლასის გვერდით მჯდომმა შუახნის კაცმა, — იქნებ გეჩიოთ და ფანჯარასთან ვადმოჯდეთ?

— თუ არ შეწყუბუნდები, მადლობელი ვიქნები, — თავაზიანად მიმართა ვლასიმ და ფანჯარასთან გადაინაცვლა.

„მაშ, ასე, — გააგრძელა ფიქრი ვლასიმ, — თუ ჰონორარი დღეს არ იქნა, მე დამრჩა 30 კაპიკი, ოთხი კაპიკი აქედან, ოთხი კაპიკი სამსახურამდე, ოთხი კაპიკი სამსახურიდან სახლამდე და თვრამეტი კაპიკი სიგარეტი „დაისი“, სულ 30 კაპიკი, მაგრამ კონდუქტორმა რომ კაპიკი არ დამიბრუნოს? ვიცი, არ მომცემს, არადა, ამხელა კაცმა როგორ ვუთხრა, მომეცი-მეთქი! ის თავიდანვე დაიზღვევს თავს და მეტყვის: მოქალაქე, კაპიკი ხურდა არა მაქვს და მოითმინეთ ცოტათ. მერე მე ჩავალ და ან ფეხით უნდა წავიდე სამსახურამდე, ან სიგარეტი არ უნდა ვიყიდო. რა იქნება ახლა ამ ათკაპიკიანის ნაცვლად ათი ცალი კაპიკიანი ან სამი სამკაპიკიანი და ერთი ერთკაპიკიანი მქონდეს?!...“

— მეგობარო! — მიმართა ვლასის გვერდით მჯდომმა შუახნის მამაკაცმა, — მე ათკაპიკიანი მჭირდება, თქვენთვის კი სულ ერთია, მაინც ბილეთი უნდა აიღოთ. ა, ეს სამი სამკაპიკიანი და ერთი კაპიკიანი, თქვენ კი ათკაპიკიანი მომეცით, შავმა ფულგებმა ჯიბე დამიხია!

— სიამოვნებით! — გაუხარდა ვლასის.

ტროლეიბუსმა ახალი მშენებლობის რაიონისაკენ აიღო გეზი. ვლასი დიდი ხანია, აქეთ არ ყოფილა. „ეს მრავალი შენობა რა უნდა იყოს? ცირკი არ არის, რადგან გვაქვს, სპორტის სასახლე არ არის, ისიც გვაქვს, ამხელა შენობა შენდება და მე კი არ ვიცი, ვაი, სირცხვილო!...“

— რას იტყვით, მეგობარო! ეს კულტურის

სასახლე მალე დამთავრდება? — შეიკითხა ვლასის გვერდით მჯდომი მამაკაცი.

— მშენებლობის ტემპებს გააჩნია, — უპასუხა ვლასიმ და თან გაიფიქრა, ეს კულტურის სასახლე ყოფილა.

გაჩერებაზე ახალგაზრდა, ზორბა ტანის მილიციელი ამოვიდა ტროლეიბუსში. „ახლა ეს ახალგაზრდა რიგითი მილიციელია, მაგრამ რა უნდა დაწეროს კაცმა მაგაზე? რა პრაქტიკა უნდა ჰქონდეს? არც მკითხველს მოეწონება და, რაც მთავარია, არც მთავარ რედაქტორს. აჰ, არა, ასეთი არ გამომადგება. ჯობია ისევ გამოცდილი და ხანშესული ოპერატიული მუშაი შევარჩიო.“

— ტყუილად ფიქრობთ მასე, მეგობარო! — დაიწყო ისევ შუახნის მამაკაცმა.

ვლასის თვალეზი გაუფართოვდა.

— თქვენ მე მეუბნებით? — იკითხა გაცივებულმა ჟურნალისტმა.

— დიახ, დიახ, თქვენ! ვითომ რატომ არ შეიძლება დაიწეროს ამ ახალგაზრდა მილიციელზე ნარკვევი? მითხარი, რატომ?

— კი, მაგრამ... — ჩამობრძანდით, ამხანაგო ვლასი, აი, უკვე მივედით მილიციის განყოფილებაში, თქვენ ხომ სწორედ იქა გავქვით საქმე!

— კი, მაგრამ... — ვლასიმ მხოლოდ ახლა შეამჩნია, მილიციისთან რომ გაჩერებულიყო ტროლეიბუსი... და თუ ეს უცნობი ხანშესული მამაკაცი არა, ალბათ, ვაცდებოდა კიდეც მილიციას.

— მე გამომძიებელი ვახლაირთ, წამობრძანდით! თქვენ ნარკვევი გინდათ დაწეროთ, მე კი მოგცემთ თქვენ „სამსხვერპლოს“ — ახალგაზრდა რიგითი მილიციელს, დამიჯერეთ, ასე აჯობებს, მე თვითონ გამოუძახებ შესაფერის კანდიდატურას, თქვენ კი მანამდე დაისვენეთ, დალილი ბრძანდებით, დილით ბაზარში იყავით და მეუღლესთან უსიამოვნებაც კი შეგხვდათ, აი, მანქანა რომ არ გაგყვიდათ, დროს უფრო მოიგებდით და ლურჯი ბადით ხელში აღარ მოგიწევდათ გაჩერებებთან დგომა. დარწმუნებული ვარ, სოხუმში რომ იყავით ამ ორი კვირის წინათ მივლინებით, ასეთ გაწამაწამაში არ იყავით!

— კი მაგრამ, ყველაფერი ეს საიდან იცით?

— იცითხა უსაზღვროდ გაცივებულმა ვლასიმ, — ალბათ, მიცნობთ, არა?

— პირველად გხედავთ, მაგრამ რა არის აქ

საოცარი? თქვენ რომ ჟურნალისტი ხართ, ეს აი, გულზე რომ ნიშანი გაქვთ, იმით შეიძლება დავასკვნა. ერთი კვირის შემდეგ მილიციის დღეა, თქვენ სწორედ მილიციაში მიდიხართ, რა თქმა უნდა, დავალეხა გქონდათ, დაგეწერათ ნარკვევი, ხოლო მანქანა რომ გაყვიდათ იქიდან მივხვდი, რომ, როდესაც ტროლეიბუსს წინ რაიმე გადაუვლიდა, თქვენ ინსტიტუტურად ფეხს აჭერდით, ვითომდა მუხრუჭს. ბაზარში რომ იყავით და ხელში ლურჯი ბადე გეჭირათ, ამას თქვენი შარვის მარჯვენა მხარე ადასტურებს, ხედავთ, როგორ არის ლურჯი ბამბის ძაფები შერჩენილი? ბაზარში ნაცნობი ქალი შეგხვდათ და მარცხენა ლოყაზე გაკოცათ, მომალა ჯერ კიდევ გატყვიათ, ხოლო სახლში რომ მიხვდით, თქვენმა მეუღლემ ეს შენიშნა და წალაპარაკით, შემდეგ იერიშზეც გაგაწერათ კიდეც, არა, ეს სამართებლის ბრალი არ არის, თქვენ გუშინ გაიპარსეთ და ნაკაწრი კი სულ ახალია. ზღვაზე რომ იყავით ამაზე თქვენი ფერი მეტყველებს, თქვენ ხელში თქვენი ჟურნალის რამდენიმე ეგზემპლარი გეჭირავთ, მაგ ჟურნალს რამდენიმეს მხოლოდ ის კაცი იყოს, ვისზედაც რამეა დაწერილი, ანდა მისი დაწერილია. მე კარგად ვიცი, რომ მაგ ნომრის შინაარსს, ერთი წერილია სოხუმის რაიონის მკვიდრზე, რომლის ავტორია ვლასი წეროქე. ეს კი უკვე გამოცანა აღარაა.

ახლა კი ერთ რამეს გირჩევ: ჰონორარი რომ გერგება ოთხმოცი მანეთი, მეუღლეს ნუ ეტყვი, ორმოცდაათი მივიღეთ, მას ხომ მიხაკები უყვარს, მიუტანე, თან ყველაფერი აუხსენი, უთხარი როგორც იყო: უთხარი, რომ ის ქალი, რომელიც ბაზრის შესასვლელში შეგხვდა, შენი სკოლის მეგობარია, რომ მას თან ქმარი და 15 წლის ბიჭი ახლდა. თუ ჰონორარი არ იქნა, მაშინ თქვენს საქმეთა მმართველს გამოართვი ხვალამდე, ის ისეთი ქალია, რომ არ დაგიკავებს, შენი შვილებიც არ დაგავიწყდეს, რამდენი ხანია ველოსიპედს ვთხოვს ბიჭი და პირდები. ისიც გაახარე, ზევ ხომ მისი დაბადების დღეა?

— ამხანაგო მაიორო! — შეაწყვეტინა საუბარი სერჟანტმა გამომძიებელმა, — სონა მკითხავი მოიყვანეს, თქვენ ველოდებოდით!

— ამხანაგო მაიორო, ნება მომეცით წავიდე, ნარკვევისათვის კანდიდატურა აღარაა საჭირო!

— ახლა უკვე ხმამალა უპატაკა ვლასიმ.

ნება მომეცი, ამ ერთხელ მეც ვითხრა ჩემი სათქმელი, ერთხელ მეც ჩავანანგო შენი საგმირო საქმენი.

გაგაცნო გულის ნადები, თავის ასლით და დედანით, გადმოგცე ხალხის მადლობა პირად საქმეში შეტანით.

ნაკლთან ჰიდილში იზრდები, არც დადლა იცი, არც შიში, ასე ძლიერი მიტომ ხარ, ხალხთან ხარ მჭიდრო კავშირში.

შენ ბოროტს ებრძვი, სიკეთეს სიკეთით შეეცილები, დაგჭირდეს, ხალხის სამსახურს სიცოცხლით შეეწირები.

ამოღებული ხმალი ხარ, ცეცხლში ნაწრთობი, ნაღესი, ხარობდეს შენი „ხელკავი“ და მშობლიური „აღერსი“.

ოქტომბრის თანატოლი ხარ, ცხოვრებას მხარი აუბი, მტერზე გულდაგულ მიდიხარ, მხოლოდ პურ-მარილს გაურბი.

მთვრალი კი „გოყვარს“, თუ შეგხვდა გზად ვინმე „ჩაშლილ-ჩაფლული“, ეცემი, ხელში აიყვან და მიგყავს „გულში ჩაკრული“.

ხულიგანსა და ჩხუბისთავს, ქუჩას რომ იკლებს ქაქანით, ფეხით სიარულს არ ჰკადრებ, მიასრიალბე მანქანით.

ქორვაჭარს, თაღლითს, გარეჭარს, უსაქმურს, გაიძვერასა ჯერ „დაპატოიებ“ და მერე „ავტოგრაფებს“ თხოვ ყველასა.

ვინ მოთვლის, რამდენს მოუჭერ — გზა — ბნელ საქმესთან გაცნობილს, რამდენს საგზური მიეცი ქვეყნად კაცური კაცობის.

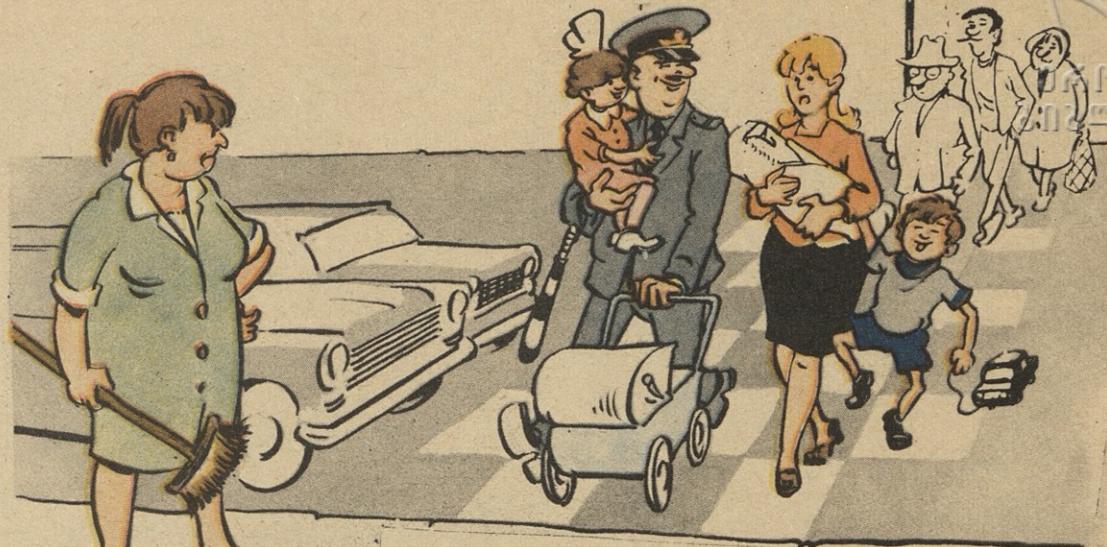
რამდენი გააჯანსაღე „დასასვენებელ სახლებში“, რამდენი შემოგაციცინებს დღესაც მადლობით სახეში.

რამდენს კვლავ ფერი ეცვლება შენი შეხვედრა-ნახვითა, რამდენ ჯარიმებს არიგებ „სხუვენირების“ სახითა.

სადაც შენა ხარ, იქ ავი ვერასდროს მოიკალათებს, სიცოცხლე შეაქვს ოჯახში მაგ შენს „მოსაწვევ ბარათებს“.

შენ ბოროტს ებრძვი, სიკეთეს სიკეთით შეეცილები, დაგჭირდეს, ხალხის სამსახურს სიცოცხლით შეეწირები.

ჩვენი მცველი და ბურჯი ხარ, ჩვენი ფხიზელი თამადა, სულს და გულს გიძღვნი საჩუქრად, არ ჩავგვითვალო ქრთამადა!

— ნუ გეშინიათ, კალბატონო, ჩემი ცოლია; ეპვიანია, თორემ გული კეთილი აქვს!

ს ხ ვ ე რ ა გ ვ ე ლ ა მ რ ჩ ე ნ ი ა...

— მილიციელი ჩვენი ოჯახიდან?! — აღფრთოვლით შინ.

ჩემმა ძმამ მტკიცე ნებისყოფა გამოამჟღავნა და თავისი გაიგანა — მილიციის სკოლაში მოეწყო.

სულ მალე ვიგრძენით ოჯახში ოპერატიული მუშაკის ფხიზელი თვალი. პირველი იერიში ბებიას დააგყვდა თავს:

— რას ჰგავს, მოქალაქევ, ეს?! — დაიქუხა გაგემ, — რას ჰგავს-მეთქი?!

შიშნაჯამი მოხუცი მუჭისგოლა გახდა: ჯერ იფიქრა, მეზუმრებაო შეილიშვილი, მაგრამ საშრეებთან კაცის თვალეში ნაპერწკლები რომ შენიშნა, შეძლებისდაგვარად გაიჭიმა:

— რა მოხდა, ბებია?..

— აქ არ არსებობენ ბებიები და შვილიშვილები. ეს ქურდობაა, მოქალაქევ, თაღლითობაა! — გაგე მრიცხველს მივარდა და იქიდან კინოფირის ნაგლეჯი ამოიღო.

— მაგისტრის გამხეთქე გული, ბიჭო? ეს ლენგა შენ არ ჩადე შარშან სოჩიკში?

გაგეს არაფერი უთქვამს, ამჯერად თვალე-ბი დააბრიალა მხოლოდ.

იმ დღიდან ჩვენს ოჯახში ერთბაშად აღმოიფხვრა წვრილმანი გადმონაშთები: ელექტროენერჯის ქურდობა, ნაგვის სხვის გერი-ღორიასზე დაყრა, ეზოს ბაღში ნაძვის ხის მოჭრა და სხვა ასეთები.

გადიოდა დრო. სწავლობდა გაგე და ვიწვერთებოლით ჩვენც. ყველაზე მეტად ბებიას დაეგყო გარდაქმნა. ერთ მშვენიერ დღეს კი საიდანდაც უღვაშებგადარეხილი კაცის სურათი გამოქეჭა და კედელზე დაკიდა. კაცს წელზე ხისბუდიანი მაუზერი ეკიდა, სურათს კი წარწერა ამშვენებდა: „სახალხო მილიციელი ალისტრახო წინწავა“.

— აი, ვინ იყო ბაბუათქვენი! — ამაყად განაცხადა ბებია.

რა თქმა უნდა, ბებია ამით არ დაკმაყოფილდა და მალე სახალხო რაზმელის სამკერდე ნიშანიც გაინაღდა. დედაჩემმა არ შეიმჩნია, რომ შეშურდა დედამთილისა, მაგრამ დამსახურებული მასწავლებელი რომ მილიციის ბავშვთა ოთახის ინსტრუქტორად მოგვევლინა, ყველაფერი ნათელი გახდა. ბებიას და დედას ჩემი დაიკოც არ ჩამორჩა. მიაგოვა ტრესტი „შაქარფუნთუშა“, სადაც ისეთ გემრიელ ნამცხვარს აცხობდა, თითებს ჩაიკვნივდა კაცი, და მილიციის განყოფილებაში მდივან-მემანქანედ მოუწყო.

ბოლოს მამაჩემსაც სძლია ცთუნებამ: ვაგმანობა პროზაულ სამუშაოდ მოეჩვენა და რიგითი მილიციელობა ამჯობინა.

სახლში მარტოკა ვვანშობდი. ოჯახის სხვა წევრები ოპერატიული სამუშაოებით იყვნენ დაკავებული. ერთადერთი იმედი ჩემი საცოლე იყო. იგი ხშირად დადიოდა ჩვენთან და სამოქალაქო აგმოსფეროს ჰქმნიდა. სხვა დროს სახლში სულ ოფიციალური საუბარი ისმოდა:

— გადაეცი უფროსს ჩემი პაგაკი? — ეკითხებოდა გაგე დას.

— დიას, ამხანაგო ლეიტენანტო!..

— კატეგორიულად მოვითხოვ იმ მოქალაქის სასტიკად დასჯას! — ჩაერეოდა ბებია, — ის რომ არ გამომგყვრომოდა, ამ კვარტალში არც ერთი ინციდენტი არ შექმნებოდა. წამაგებინა შეჯიბრება. აგრაფინა კურცხალიას ერთი შემთხვევაც არა აქვს.

დედაჩემი და მამაჩემი უფრო უხერხულად საუბრობდნენ:

— ამხანაგო რიგითო, მორიგეობიდან გამოივლით ბაზარში, იშოვით ახალ ხორცს, იყიდით მწვანის, ხილს! — ბრძანებდა დედაჩემი.

— მესმის, ამხანაგო უმცროსო ლეიტენანტო!

— მორჩილად პასუხობდა მამაჩემი, — თუ დრო დაგრჩეს, ჩემი საპარადო მუნდირია ამოსაკეხსი, ღილებსაც თუ გაწმენდ... ასე ვცხოვრობდით. ოჯახში ვერც მამწნევდნენ. როგორც ვთქვი, ჩემი ერთადერთი იმედი ჩემი საცოლე იყო და დაქორწინებას ვრქარობდი, მინდოდა ოჯახში ხმის გამცემი მანინც მყოლოდა, მაგრამ...

სახლში შუქი არ დამხვდა. კარები რომ შევადე, გაშის გრიალით შემომგებებნენ:

— შუქი! — დაიძახა გაგემ.

— სიურპრიზი მოგიწევთ! — თქვა მამამ.

— ქეთინო! — შევყვირე მე.

— არავითარი ქეთინო! — თვალეში დამიბრიალა ბებია. — მილიციის ზემდგი ქეთევან წინწავა!

— ჯერ ხომ წინწავა არ ვარ. — დარცხვენით თქვა ქეთინომ.

— იქნები! — ერთბაშად გაამხნევებს დედამ და ჩემმა დაიკომ.

— ეს როგორ, ქეთინო? — სამხრებზე მივუთითე მე.

— ასრულდა ჩემი დიდი ხნის ოცნება! — პათეტიკურად წარმოთქვა ქეთინომ.

— მე, მე რაღა ვქნა, სალხო?

— სხვათა შორის, შენზე გუშინ ველაპარაკე უფროსს. ვუთხარი, რომ სპეციალობით ავგონიუნერი ხარ...

გრიგოლ ჩიქვილაძე

დავით ასურაძე

არც ისე გზიარული ღიჯილები

— შენ თუ მელიქენელი არა ხარ, დიდიან სადამომედ რა გინდა დირექტორის კაბინეტში?
 — რაც კომდისიონერი დააკეთებს, მის კაბინეტში ყოფნას არაღიჯი ჯობია.

— ალო! ალო! საწყობია?.. ვინ ხარ? რა ქენი, ბიჭო, იმან რომ გოსხვად? ხომ მივეცი იმის იმას ის?
 — ამხანაო, თქვენ მილიციანი მოხდით!
 — მაპატიო, ბატონო, რამდენჯერაც ამ ოხერ საწყობთან მაქვს საქმე, სულ მილიციანი ვხვდები.

— როგორ ფეტირო, ჩემი იპოლიტე, ვინ მოივებს დღეს?
 — ვინც დღემდე ხორბლის ბილეთს ნახვარი ფასში გაყიდის?

— რეზიკო, კარაქიანი პური შეგაგე, თორემ მილიციელს დავუძახებ!
 — მამა!.. დღეაჩემი გვაჭერენებს!

— უფროსი, აი, იმ გარეშარმა ხელჩანთა გამომღეჯა, მიწვეული!
 — დამწვდილი, დაბრანდილი, დაწნარდილი!.. თქვენი გვარი, სახელი, მამის სახელი!
 — მიწვეული, გარბის!
 — რა გქონდათ ჩანთაში?
 — ფული, ფული!
 — ახლა პრანეთ, რა გნებავთ?
 — წყალი... წყალი!

სამაგიერო

სამაგიერო

— ა, ბატონო, მთხრობენო ჩემი ხული-ბანი ხოლო და ჩივარებო!

შალვა ვანიშვილი —

გორის რაიონილიციის უფროსის

ჩემს კორესპონდენტს კრისტალურს, კაცურ კაცს — შალვა ვანიშვილს — აქვს უნათლესი გონება და ენერჯიკი ქარიშხლისი ერის წუხილს და სიბნელის სისახლად და ხორციელ ვანიქდის... მამაა ოთხი შვილისა! — მადლობას ვუხდის ამისთვის!

შეუპოვარი, სართალი, უშიშარი და ხალხისა... ასეთი გახლავი, ზოვად, პირადი საქმე ხალხისა. წყაროებისა და კანონის დაცვათა არა შეზღუდული, უფროს ქუჩა და კალაქი შეზარად იცის შეპასირო...

50550

„გუს სიბრან“

ირევიან ერთმანეთში მერცხლები და შოშიები, საზიარო გაუხდლით დარდიც, ლხინიც, მოშობიან...
 ბუ მარტო ზის ტყემლის ტობზე, ივალენს უფროდ აბილიტებს.
 — გამო, ხალხში გაერიე, მარტო რად ხარ, გემაყვალე?! მოგწუნიდება, დაღონდები — მას მერცხლებს უფროა მღერი.
 — შე ბრძენი ვარ! — ბუმ ბიჭო, ხალხში ყოფნა არ შემიფრის! — ხალხი ხიბრენს თუ არ შევიძენს, არ წავიარებებს, რატომ წუხარ? — უფროსი მამონი, — შენ ისა ოქვი, შოო რომ არ გავებს და რომ ბუ ხარ!

კონა მელაშვილი, მდილისი პოლიციისი.

შეჩივი სიხილვან... ველითხვავა

„სალაში უგალოვნიებს — შეტრამებებს, თალითებს, სეკულტებს, ქურდებს და განსაუთოებით, ხელგებებს... მას შემდეგ, რაც ბელგიეში შემოვიდნენ და ჩემს ლტქემ მიწას ციცილი წაუციდეს, დაწვერ-დადაგულმა უხელწერილო მივებავი ციცილი სულ მანაზციურს...“

შე რომ აქეთ გადმოვბარდი, მეგობა, ყველა მაინტერესებდა თან ჩამოვიტანე, მაგრამ, შემოხვევით, თურქ რაღაც ბაცილა დაბრჩენია მანდ და ზოგიერთს ჩემი სენი გასჩენია. ჯოჯოხეთში, ჩვენთვის განკუთვნილ რეზიდენციამ, მოდიან თითო-ორილა ასეთი ტიპები.

ვეკითხები:
 — ბიჭო, შენც ხომ ჩვენი დროისა არა ხარ, აქ რამ მოვავაეა!

— მე გადმონაშთი ვარ.
 — რას ნიშნავს, ბიჭო, გადმონაშთი?
 — რასა და, თქვენი პროფესიის მიმდევარს.
 — რაღა ჩვენებს მისღველი, შე მამაძალო, სხვა ხელობა ცოტაა?

— თქვენი იოლო მეჩვენა.
 ჩემს რეზიდენციამ ყველა ჯურის დამნაშავე ჩამოჰყავი. მაგრამ ყველაზე ძალიან ხელგებებს ვერ ვიტანი. ისინი არც მცდრის უფრო, არც ცოცხლებს, იმ დღეს მიქელ-გაბრიელ-მა ტანაცემელ-ფულთილი და სახეჩასისლიანგებოლი ერთი ასეთი ავიცა ჩამოთორია ჯოჯოხეთში. ფა, ისეთი დედ დატარია... პირი რომ დალო, ზოზლით სამი დღე, კუპრის ფელამუში ვეღარ ვშავებ, როცა გონს მოვიდო, დაულოწებოლე წარედღ-ღინეთ პეტეცია მამაშეციერს, რომ ხელგენიანაფის ნაფის ყუთში მივიჩნა ბინა. ნაფი, მოგესხენება, ჩვენთანაც ბევრია.

მხალსა! მე, როგორც სიცილიის შემდეგ გამოსწორებულმა, ერთი მუდრი ჩრევა მინდა მოვცეთ, ბიჭებო! სეკრეტნად გეტყვი: ვისაც ძველი ხელობის გამოცეცა არ გინდათ, ახლავი აი-კეთი გუდა-ნაბადი და ჩვენიან ჩამობრანდილი, თორემ, სულ ერთია, ეგვნი არ გაგახარებენს! გელით მოუთმენლად! თქვენი ბედნი დილო.“

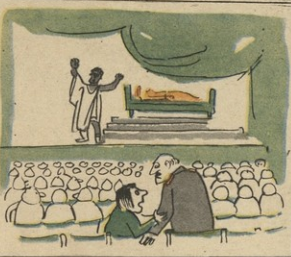
ქაშიო შარბანიანი, მდილისი დოქტორი

— ჩემსა წავეთ, მთხრობენო მილიციონო, თორემ გასტანს ხე ამ ხულიანებს!

— ძალით მთხრობას, ბიძიკო, თუ ხვდით მთხრობენო!

— ხომ ხედავთ, ბატონო, თქვენი მთხრობით რომ ვერ სწავლობენ? ბატონადნით ბატონო და გვარაგონით ნახვარებო!

ნ. ბ. შირიგაძის მიერ

გელნიკის მუხარამი

კაპიტან ბრანტის შოქობი

რაც ბინახას, მუხარ ნახაო!

ბიძია თოხის კოხი

საქანანდრო მასხარაო

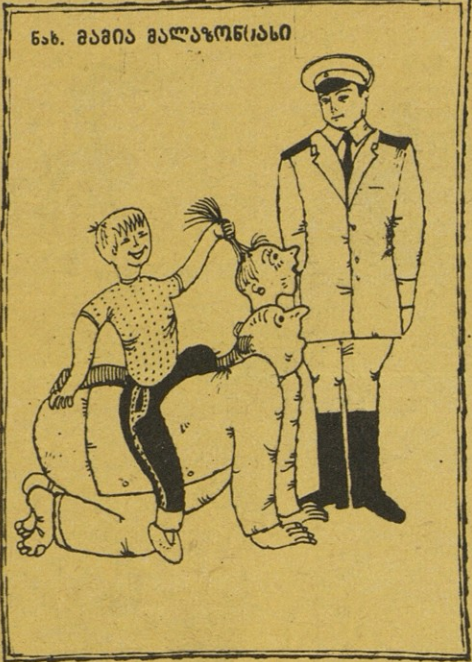

ის კლავა დაბრუნდება

ველიტა

ქარაგი პიროუდგობიან.

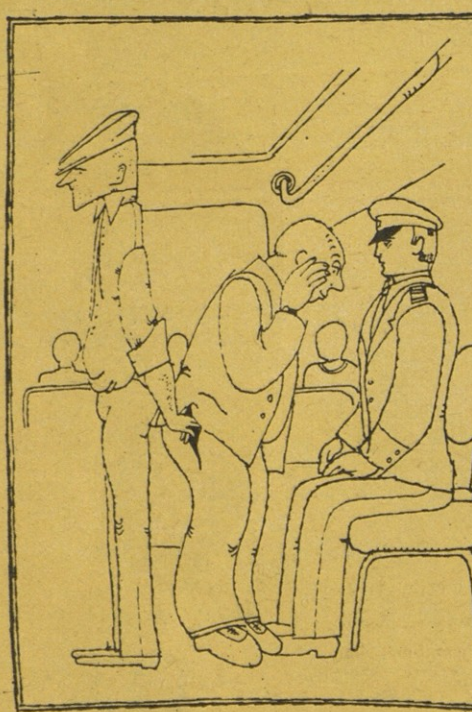

ნახ. მამია მალაზონსანი

— მამიბე, გავყვის აღმზრდელს მკვდრით და გეახლით.

— ხომ გუბნებოდი, სანჯარსკვლავიანი ღკბლუკავს-მითქი?!

— რას მინერულევი?
— ჯი, ეს ახალგაზრდა ჯიბეში ხელს მიყოფს და ღიპიჩიო!

წახის დამრღვევ შოფერს ავტონისპექტორი და გული ერთად შემოეყრება ხოლმე, მაგრამ მგზავრსაც რომ შინებოდეს მისი, ეს აღარ გამიგონია. ქალაქ ორჯონიკიძის ტაქსის „ვოლგა“ № 04-09 სევე მგზავრებს ავტონისპექტორის საგუშაგოსთან მიახლოებისას ისეთი გულისფრიალი აუვარდებოდათ, თითქოს ბეწვის ხიდი ჰქონდათ გასაველი.

— ჰეი, შენ, შოფერ! — უკვირებდნენ ისინი მძღოლს, — თუნდაც კაცის ზურგზე მოვიხდეს გადავლა, არამცდარაამც მანქანა არ გაუჩერო წითელქუდას. თბილისში რომ ჩაგფრინდებოთ, ყოველგვარ არასასიამოვნო მდგომარეობიდან გამოგიყვანო!

— მიცვალბულის მდგომარეობიდანაც, არა? — ვითომ ხუმრობით გამოსძახებდა მათ შიშით ყბამოქცეული შოფერი და მანქანას შურდულივით მიაქროლებდა ქართლის ტრასაზე.

ზაპსის საგუშაგოდანაც მისცეს გაჩერების ნიშანი თავაწყვეტილ მძღოლს, მაგრამ მგზავრებმა ახლაც ისე დაღუწეს მას ზურგზე ხელების ტყაპუნი, როგორც მეტრე დაუშენდა ცხენს მათრახს:

— გასწი, შე ვერანავ, გასწი! მიინც შეაჩერეს. დიღმის მასივში ამოსდეს ლავამი აღვირახსნილ შოფერს.

— თქვენ რა, სიცოცხლე მოგბურდათ? თუ თავი არ გებრალბათ, მგზავრებს რატომ ლუბავთ!

ეს მგზავრები თვითონ მლუბავენო, უნდოდა ეთქვა მძღოლს, მაგრამ ვერ გაბედა.

— ჩვენი ბრალთა, ამხანაგო ინსპექტორო, ჩვენ ვაჩქარებდით, — მანქანიდან გადმოვიდა საპაერო ძალების სამხედრო ფორმაში გამოწყობილი მამაკაცი.

— ამხანაგო მფრინავო, ავტომანქანა თვითმფრინავი როდია!..

მერე ინსპექტორმა შეამჩნია, რომ მგზავრებს თანდათან ფერფერი მისდოდათ, ჭურღს ჭული ეწვისო, იეჭვებო გზის გუშაგმა და საბუთები მოთხოვა. საბუთები კი, იცოცხლე, ბლომად აღმოჩნდათ. სამი კაცი ზუთი პასპორტით იყო აღჭურვილი: გაურკვეველი პროფესიის მქონე თენგიზ ლაზარეს ძე ბერბერაშვილს დამატებით ელო გულის ჯიბეში მოსკოვის მცხოვრების, ვინმე ლუდვიგ მიხეილის ძე ვოსკოვიჩის პასპორტი, ამასთან 1.635 მანეთი, 20 ცალი საავტომობილო სატრანზიტო ბლანკი, შევსებული ოცევე ერთი ნომრით—6395, მოსკოვის ავტომობილის 5 ცალი შეუვსებელი ჩეკი-ბილეთი, ლენინგრადის ავტომობილის 5 ცალი შეუვსებელი ჩეკი-ბილეთი და იმავე ავტომობილის ერთი ასეთივე ჩეკი-ბილეთი. ასევე გაურკვეველი პროფესიის მქონე თბილისელ „მფრინავს“ — აშოტ ამაიკის ძე პეტროსიანს დამატებით აღმოჩნდა ვინმე მეხიკ სურენას ძე ხაჩატურიანის სახელზე გაცემული პასპორტი, მასვე აღმოჩნდა ამ პასპორტით შევსებული პიატიგორსკის შემნახველი სალაროს წიგნაკი 5.100 მანეთის რაოდენობით და ნაღდი ფული 5.800 მანეთი. მესამე მგზავრი ქუთაისელი უსაქმური მიხეილ იოსების ძე სეფიაშვილი აღმოჩნდა.

— ვინა ხართ, ნამდვილად რა გვარები ხართ? — შესძახა მათ გაცემულმა გზის გუშაგმა.

— ეგ საბუთები თუ არ გავამყოფოლებოთ, ბატონო, შეგვიძლია უფრო გავლენიანი საბუთები გიბოძოთ, — უბასუხეს მათ და ავტონისპექტორს 8.000 მანეთი შეთავაზეს.

— ეს კი ჩინებული „საბუთია“ თქვენი ვინაზის დასადგენად... და, ამჯერად, თვით „წითელქუდამ“ წააცუნველა მგლის ჭურჭში გახვეული მგზავრები.

გაბოროტებული სამეული ახლა მძღოლს ეცა: — შე ოჯახდაქცეულო, ხომ გეუბნებოდით, მანქანა არ გააჩერო-მეთქი! ამ ჩაგარდნას უფსკრულში ჩავარდნა არ ჯობდა? ამაზე დიდი ავარია რალა იქნებოდა?!

მსოფლიო რაინდთა გეოგრაფიკი დონკიხოტ ლამანჩელი, ფათეჩაჰების ძებნისას, ხშირად როსინანტს ანდობდა გზის გაგვლევას და ისიც, თავაქინდრულ და ქვირქვირამოგდებული, დაუზარებლად მიჰყვებოდა თავაზუნელადებული პატრონის საბრძოლო თავგადასავლებით მდიდარ გზას. ასევე თავის მანქანა ზილ 130-ს (გრც 55-60) ანლო მარშრუტის შერჩევა თრიალეთის გეოლოგიური პარტიის ავტომძღოლმა — ივანე ელოშვილმა და მანაც არც აცვივა, არც აცვლავა, ზურგზე, მინერალების ნიმუშების ნაცვლად, შეიღო ტონა მანდარინი მოიგდო და, თიანეთის ნაცვლად, საქართველოს სამხედრო გზაზე ამოყო თავი... მასაით აერია ჟამკარი ბათუმის თევზის სარეწი კოლმეურნეობის ავტომანქანა გავ 53-ს (გრპ 66-99), ძარაზე ოთხი ტონა მანდარინი მოიკიდა, რუსეთის გზას დაადგა და თავისი მძღოლი — არამიანი ზაქარიანი მწიფე წიწაკასავით გააწითლა... სამტრედიის სოფლტექნიკის № 3 ავტოსატრანსპორტო კანტორის მანქანა კავ 608-ა (გრლ 36-20) უფრო დიდი მაღისა აღმოჩნდა: 10 ტონა მანდარინის ყუთები მხრებზე დაილაგა და ასე, ნარინჯ-თურინჯით დამშვენებული, გაუყვა არაგვის ხეობას. ამბობენ, თავის როსინანტზე გადამჯდარი მძღოლი გიორგი ბახტაძე, ავტონისპექტორების გამოჩენამდე, „ბიჭო, ნარინჯიანს“ ღლინებდაო, მაგრამ ეს არ არის სწორი. იგი „ტილო ღარიალას“ სიმღერით იყო გაართული და სხვა სიმღერა არც გახსენებია... ჭორხის ინერტული მასალების ქარხნის მანქანა გავ 51-ს (გრტ 36-41), მოგზურდა ინერტული მასალების ზიდვა და, ხრეშის ნაცვლად, 5 ტონა მანდარინით დიეტურთა ზურგი. მართალია, მძღოლი ზაიდლონიძე უხერხულ მდგომარეობაში ჩავარდა, მაგრამ, რას ეზამთ, ზოგჯერ ასეც ხდება ხოლმე! ასევე საქვეყნოდ შეარჩინა თავისი ავტომძღოლი ვასილ ალანია ფოთის გემთსარემონტო ქარხნის ავტომანქანა „შკოდა“ (გრმ 82-97). არც კი ღარდა 10 ტონა მანდარინისათვის თავის შერცხვენა!

ნაგავი და კამილორი

იღ გენე და ელოდნენ. ამოიყო მათი მოლოდინი: არც შორეული ზარის წკარუნი ისმოდა და არც კიდევ ახლოებული ვედროების ხმაური. სისხამზე გამოსულმა მეზობლებმა ერთმანეთი მიიკითხ-მოიკითხეს, აქეთურიც თქვეს და იქითურიც, მაგრამ არ დაადგა საშველი, არსად ჩანდა ნაგავის მანქანა. ზოგმა ხელი ჩაიკმია, ზოგმა ისევ ოჯახს დაუბრუნა ოჯახიდან გამოტანილი ნაგავი და... სწორედ ამ დროს ტყვიასავით გაჯარდა ეზოში ჯილაკის ხმა: — მოდის!.. მოდის!..

მართლაც ქუჩაში გამოჩნდა თბილისის ოცდაექვსი კომისრის რაიონის დასუფთავების კანტორის მანქანა ზილ-164. დიას, ნამდვილად ის იყო. ნომერი 81-77 ნიკაპზე კიკინა წვერივით ჰქონდა მიკრული, სერია გრკი მმარის ბეჭედით ჰქონდა გვერდზე მინატული. მძღოლსაც, მისეილ დემეტრე აშვილს, ქოჩორიც იგივე ჰქონდა და სიფათიც.

— მიხა!.. მიხ... — ერთი კი შესძახეს ნაგავის ვედროებით ხელდამშვენებულებმა, მაგრამ, როგორც მოჩვენებასავით გამოჩნდა, ასევე მოჩვენებასავით გაქტრა ავტომანქანა. ვილაც ამბობდა, ოთხ ტონამდე პამიდორი ელო ნაგავის ნაცვლად ძარაზეო, მაგრამ არ დაუჯერეს, ნაგავი და პამიდორი როგორ ვერ უნდა გაარჩიო ერთმანეთისგანო.

იქნებ, არც ჩვენ დავგვერებიანა, რომ სახელმწიფო ავტონისპექციის საშუაობრო ქვედანაყოფების მცხეთის ცალკეული ოცეულის ავტონისპექტორებს არ დაედასტურებინათ ლაგოდეში გაპარული პამიდორით დატვირთული ნაგავის მანქანის ქ. ორჯონიკიძეში გაპარვის სურვილი.

სად ნაგავი და სად პამიდორი იტყვიო!.. ასე კია და...

— მაგის იღბალი, რომ მოვიხსნარით, თორემ გავხმეთქველი ცემით!

ნახუვებები კომუნისტების შიქრიდან

„რა მინდა ამ საპროექტოში? ეგ ჩემი საქმე არაა! სულ ხელფასზე ხომ არ ვიჭვლები?“

„პატარა საქმე გამოჩნდა. ყველაფერი პატაროდან იწყება. განსვენებული მამაჩემი ამბობდა: საქმეს მოკიდე, შვილო, ხელი, საქმესო!“

„ვინ გავიყვანო საქმეში?... გალიაშვილი გამოცდილი კაცია. მართალია, ცოტა მშიშარაა, მაგრამ არა უშავს, ფრთხილად იქნება. ჯალიაშვილი ნიჭიერი კაცია, თან ფული აქვს, საქმეში ჩაუფუჭებთ. მომმარაგებლად გამოცდილი კაცი გეინდა... ავსარქისოვი? გამოცდილი კაცია, ყველა გასაძირ-გამოსაძრომი იცის, ნემსის ყუნწში გაძვრება, თან სანდოა. სამი კაცი კმარა: გალიაშვილი, ჯალიაშვილი და ავსარქისოვი...“

„ავსარქისოვი, ალბათ, ხვალ ჩამოვა. თუ მასალა ჩამოიტანა, ხუთი თვე საქმეს წყალი არ გაუვა. ეგ ისეთი კაცია, თავს მოიკლავს და იშოვის. ბაცაცაშვილი გამოცდილი კაცია. ათი წელი საავტოო ქსელში მუშაობს, დირექტორთანაც შეკრულია. რეალიზაციის საქმეც მოგვარდა...“

„ავსარქისოვიც ჩამოვიდა. დაიწყო... ხუთი ათასი შავი დღისთვის გადავდებ. რა იცი, კაცი ვართ... სხვები რომ უცებ დახარბდებიან ხოლმე, მე ასე არ ვარ. ეგაა, რომ ღუპავს კაცს. ჯერ საქმე!“

„თეთრი კარგი ფერია. შავს ვერ ვიტან. ვის სახელზე გავაფორმო „ვოლგა“?... სიდდერი სანდო არაა. ამბერკის სახელზე გავაფორმებ. რაც არ უნდა იყოს, მამიდაშვილია...“

„ვაჟე კარგი უბანია. საბურთალოს ვერ ვიტან. ბინას ცოლის სახელზე გავაფორმებ... ყველაფერი პატაროდან იწყება. ასეთია ცხოვრება... რა მინდოდა ამ საპროექტოში, ხუთი წელი ტყუილად ვისწავლე?... ჯერ საქმე, როგორც განსვენებული მამაჩემი ამბობდა.“

„წყნეთი კარგია, მაგრამ მალაია, წნევიანი კაცისთვის არ ვარგა. მე თუ ვერ ვისარგებლე, რად მინდა ასეთი აგარაკი?... მცხეთა კარგია, დაბლაა, თან ახლოა. პატარა ვენახიც მექნება, ღვინოს დავწურავ. აგარაკს სიდდერზე გავაფორმებ, ჯანდაბა მაგის თავს!...“

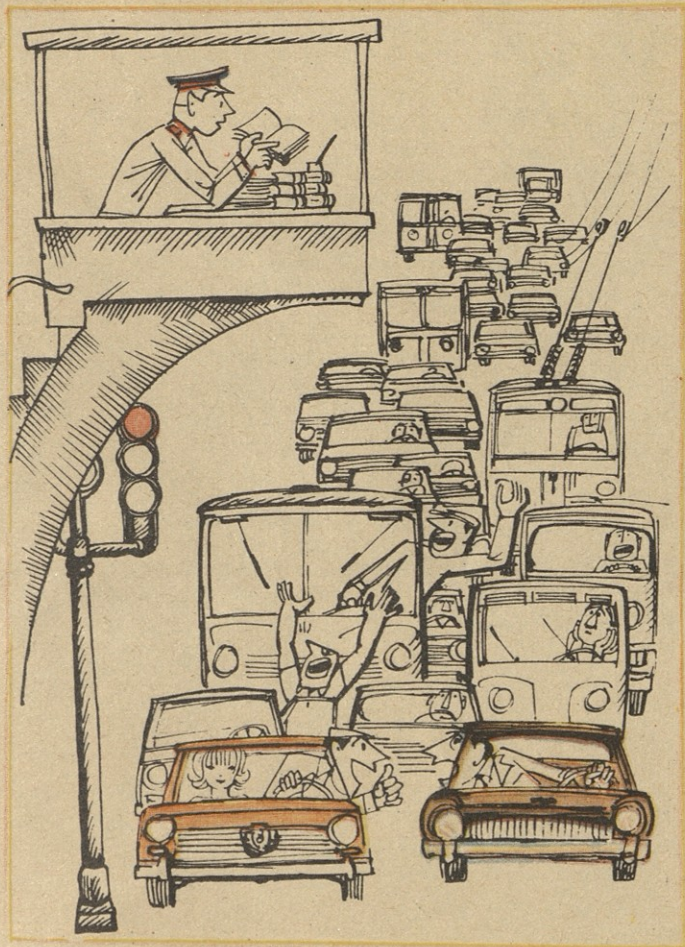
„... ავსარქისოვი სად დაიკარგა?... გამაგიჟებს ეს კაცი! დებეშა მინც გამოგზავნოს?!“

„... რაღაც ვერ ვიძინებ... ეს ცოლისძმაც რა საშინლად ხვრინავს... მთელ სახლში ისშის. მაგის ხვრინვა მინდა ახლა მე, ისედაც დაძაბული მაქვს ნერვები?... ცოტას გავივლი ეზოში, იქნებ მერე დამეძინოს... ქალაქში იხუთებიან სიციხით, აქ სიგრილეა... რა მშვენიერი მთვარეა... ავსარქისოვი გამაგიჟებს, დებეშა მინც მოეცა... წავალ, დავიძინებ, ხვალ მიძიმე დღე გვაქვს... ისევ ხვრინავს, ეს შობელქაღლი!“

„... ამ გამომძიებელს ისეთი თვალეები აქვს, ნაღდად ყველაფერი იცის... არა, ამასთან არაფერი არ გავა!“

„... რა პატარა ოთახია. ყველაფერი პატაროდან იწყება. რა გაძლებს აქ?... რა მშვენიერი მთვარეა... ცოტა დიდი ვერ გააკეთეს ფანჯარა, მთელ მთვარეს მინც დავინახავდი... მინც, რა არის ჩვენი ცხოვრება?... საინტერესოა, სად არის ავსარქისოვი?..“

სიმონ ჯაფარიძე

— ახლა მაგი მისაღები გამოსცდებისათვის ეფხაღება და პირველ ავტოსტომაზე არ გავაპატარავებს!

სტარტი და ფინიში

მიმდინარე წლის პირველ მაისს განსაკუთრებული საზეიმო განწყობილება სუფევდა დაბა ბიჭვინთაში...

ზეიმობდა ხალხი, ზეიმობდა ბუნება. სამოცდაათ წელს მიღწეულმა პენსიონერმა გრიგოლ სიმონის ძე ტერენტიევმა მორტოციკლით მოისურვა გასეირნება ბიჭვინთის გზატკეცილზე.

გზაზე მას თავისი ძმაკაცები მოაგონდა და იქვე, მერძევება-მეზოსტენობის საბჭოთა მეურნეობაში, შეუხვია... გაიშალა პურ-მარილი, გაჩაღდა საღლეგრძელოები...

იცლებოდა ზედიზედ სასმისები...

დღის 17 საათამდე გაგრძელდა ლხინი და ღრეობა... ბახუსის ძალამ თავისი მოქმედების ზენიტს მიაღწია. ტერენტიევმა უკანასკნელი სასმისი გამოსცალა და „დრიბლინგით“ მივიდა მორტოციკლამდე, მაგრამ „გასაღებდაკარგულმა“ მართვა რომ ვერ მოახერხა, იქვე მდგომ მეთევქლასეულ ვიქტორ პანტელის ძე ხუდევეს თხოვა სახლში წაყვანა...

ხუდევემა არც მორტოციკლეთის ხეირიანი მართვა იცოდა და არც სათანადო საბუთი გააჩნდა, მაგრამ უფროს ადამიანს, და ისიც ნასვამს, უარი ვერ უთხრა და გაბედა...

„მორტოკროსელებმა“ „სტარტი“ საბჭოთა მეურნეობაში აიღეს. „ფინიში“ ტერენტიევს საავადმყოფოში მოუწია, ხოლო ხუდევეს — მილიციის განყოფილებაში.

სერგო აბაიშვილი

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღუმუზაძე

სარედაქციო კოლეგია:

ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მდინარე),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მალაზონია,
ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მოვალეობა),
ნ. შველიძე,
ო. ბელიძე.

საბირისა და იუმორის შურონალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველი: პრესკამბი № 42.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нянги». ШМЛ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოვალეობის 93-49-32. საერთო განყოფილების 93-10-78.

საქ. კვ ცკ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცემა აქვსოვად 25 VI/-71 წ.

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 15/VII-71 წ.

ქალაქის ზომა 70x108 1/8.

ფინიშიური ნაბეჭდი ფურცელი 1,

სააღრიცხვო-საბამომცემლო თაბანი 1,4.

საქ. კვ ცკ-ის გამომცემლობის სტამბა,

თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

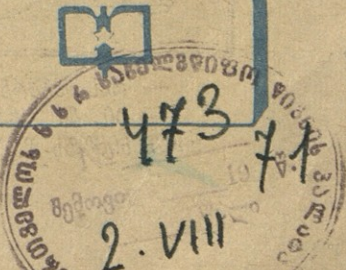
ТИПОГРАФИЯ ИЗД.-ВА ЦК КП ГРУЗИИ

ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14

შეგვ. № 2341.

შე № 03837.

ბირაჟი 128,650.

1971

ნიანგოს უნივერსი
 • უმცირესი
 ნიანი ფაკულტეტი

7637
 ინტელს
 კონსტრუქციის
 ინჟინერები

ბასიუს კლეის ერთ-ერთ ბრძოლაზე
 დამსწრე 100 კაცმა, კრივის შემდეგ გა-
 მართულ საგანგებო ბანკეტზე, მიწვევა
 მიიღო. სტუმრებს კარებში კეთილშობი-
 ლი ლედი მიეგება, შიგნით კი... ნილაბ-
 აფარებული განგსტერები იდგნენ.
 როგორც ამბობენ, განგსტერებმა იმ
 ღამეს 100.000 დოლარის ნივთები და
 დიდძალი ფული გაიტაცეს. დაზარალე-
 ბულთა შორის ნიუ-იორკის პოლიციის
 გაკოჭილი მოხელეც აღმოჩნდა...

როდესაც ქ. ტაურში (ტეხასის შტა-
 ტი) შერიფს აცნობეს, ახალგაზრდა, ქე-
 რათმიანმა ქალიშვილმა ბანკი გაძარცვაო,
 შერიფ ლონგმა ისლა მოახერხა, რომ
 15.000 დოლარად საკუთარი განგსტერი
 მეუღლე გამოისყიდა.

მოდასაყოლილმა ინგლისელმა პოლიციელმა ქალებმა სამუშაოზე შორტების
 ჩაცმის ნებართვა იფხოვეს. როგორც თვითონ ამტკიცებენ, ასეთი მოდა მეტად
 ეფექტურად მოქმედებს მამაკაც კოლეგებზე.

КОНТРОЛЬНЫЕ
 ЗАДАНИЯ